

לימור ברמי

6.5.1977–16.9.1995

לימור ברמי, בת למרסל ולפרוספר.
נולדה בביה"ח בנהרייה ב-יחי' באייר תשל"ז 6.5.1977,
אחות לוויקטור, יעקב, ירון ומרים.
גדלה בעכו, למדה בכיתת ספורט והייתה סייפת מצטיינת.
למדה בביה"ס התיכון דארסקי מנהל חשבונות.

כשלוש שנים לאחר מותה נפטר אביה של לימור ולאחר מכן גם אחיה ממחלת הסרטן.

כשנכנסים לביתה של לימור ז"ל, אפשר להרגיש שהיא עדיין חלק מהבית... החדר של לימור מסודר בדיוק כמו שהשאירה אותו, תמונה גדולה שלה ניצבת במרכז הבית, ואימה, מרסל עונדת שרשרת, שהוכנה מצמיד שענדה לימור.

בני המשפחה מתארים את לימור כילדה אהובה, טובה, חברותית ויפה.

לימור בילדותה, ועם הוריה

לימור אהבה לרקוד ולבלות :

"היא אהבה להופיע, היא אהבה שראו אותה"

"הייתה ילדה מטופחת מאוד וחברותית,

תמיד היו כבית חברים שלה"

לימור בתחרות כשרונות צעירים

חודשיים לפני הגיוס טסה לימור עם חברת ילדות שלה, שרית,
ועם משפחתה לחו"ל.

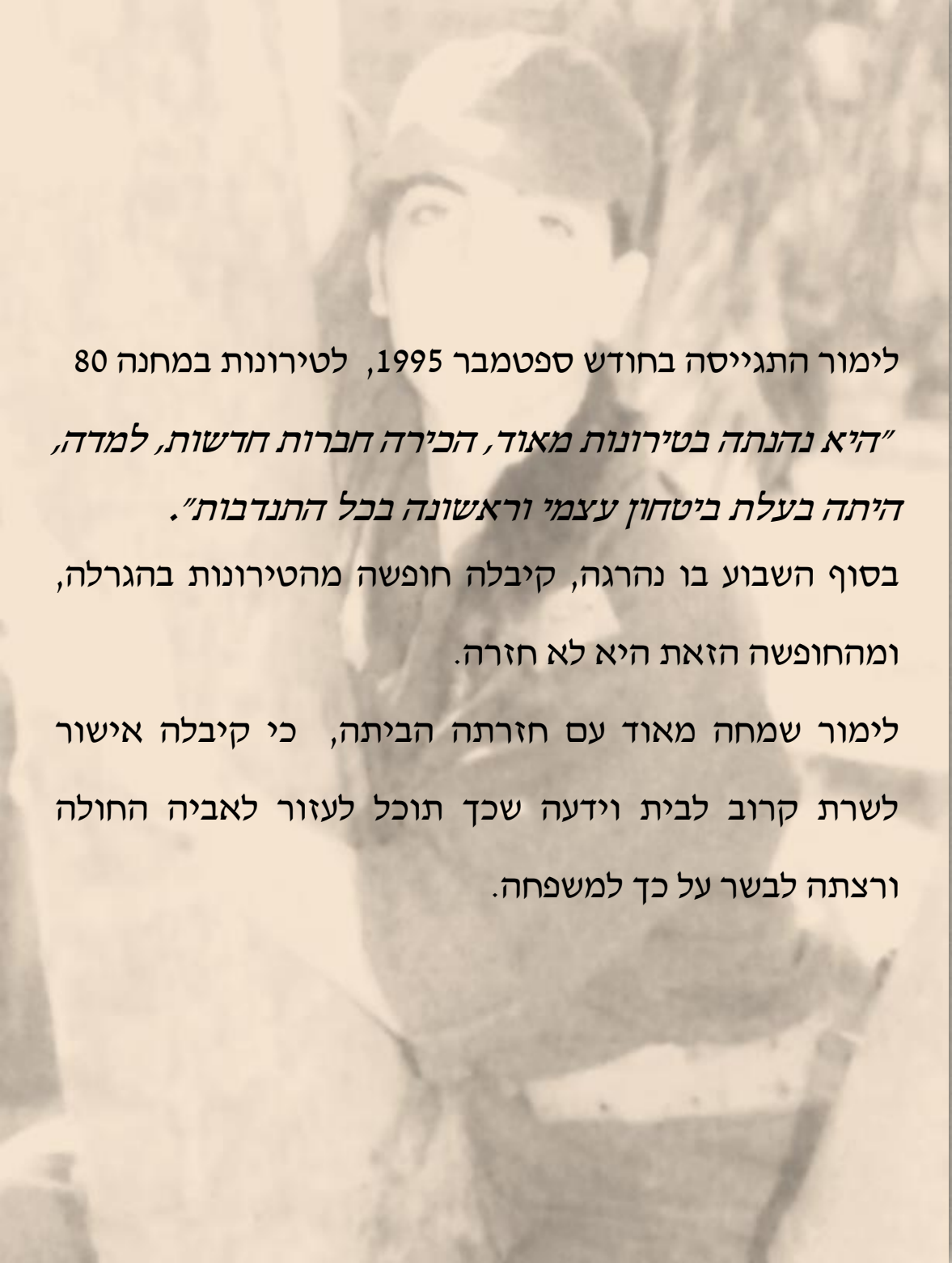
שרית הייתה חברה קרובה מאוד, שתיהן נולדו באותו התאריך
ולמדו באותה הכתה.

מרסל מספרת שלימור התביישה לבקש להצטרף לטיול, כי המצב
בבית היה קשה ואביה חלה- ובכל זאת החליטו להתאמץ
ולאפשר לה להצטרף לטיסה.

במבט לאחור, האם שמחה מאוד שעשתה מאמצים לתת לבתה
לנסוע, היא מרגישה שהצליחה לשמח אותה.

מזכרת מהטיול לחו"ל

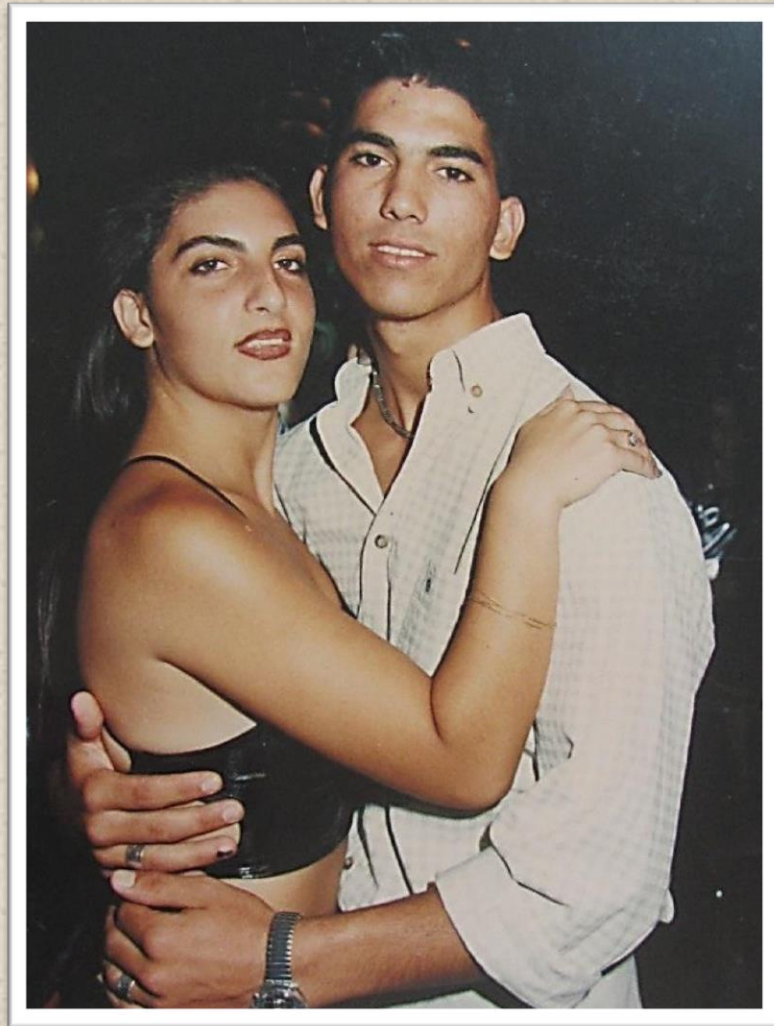
לימור התגייסה בחודש ספטמבר 1995, לטירונות במחנה 80
"היא נהנתה בטירונות מאוד, הכירה חברות חדשות, למדה,
היתה בעלת ביטחון עצמי וראשונה בכל התנדבות".
בסוף השבוע בו נהרגה, קיבלה חופשה מהטירונות בהגרלה,
ומהחופשה הזאת היא לא חזרה.
לימור שמחה מאוד עם חזרתה הביתה, כי קיבלה אישור
לשרת קרוב לבית וידעה שכך תוכל לעזור לאביה החולה
ורצתה לבשר על כך למשפחה.

מיד כשהגיעה הביתה, לעכו, הלכה לבקר את כל חברותיה ודאגה לראות גם את אימהותיהן. הן אהבו אותה מאוד ולה היה חשוב לבקר אותן.

"כאילו הרגישה צורך להיפרד מהן, כאילו ידעה שהיא הולכת".

ח/4806278 טור' ברמי לימור ז"ל

לימור יצאה לבילוי בערב יום שישי עם החבר שלה, שירן.
בסוף הערב הסיעה אותו לביתו והמשיכה חזרה הביתה.
בדרך, נרדמה על ההגה והידרדרה מן הכביש. הרכב התנגש בעץ
ולימור נהרגה.

לימור יצאה לפגוש את החבר - ונהרגה בדרך חזרה לביתה

מכוניתה של החיילת בת 18 מעכו התנגשה בעץ בשולי הכביש

עשרות חברים וקרובי משפחה. לימור סיימה לפי ני מספר חודשים את לימודיה בבית הספר דרסי קי שבני ברק. "היא היתה ילדה מלאה שמחת חיים. הרבה אנשים הכירו אותה. היא היתה חביבה וילדה טובה" - אמר דודה, מוריס. הלווייתה תיערך היום. היא השאירה הורים, שלושה אחים ואחות.

לימור ברמי

מאת אבי אשכנזי

רק שבועיים הספיקה לימור ברמי, בת 18 מעכו, לשרת בצה"ל. אתמול לפנות בוקר היא נהרגה בתאונת דרכים בכביש עכו-נהריה. לירמור, שהיתה בחופשה שניה מהצבא, שבה לבית הוריה מבילוי משותף עם חברה. בדרך איבדה את השליטה על המכונית והתנגשה בעץ אקליפטוס גדול, שעמד בשולי הכביש. לימור התגייסה לפני כשבועיים לשירות סדיר. היא החלה את הסירונות במחנה 80, וביום חמישי הקרוב היתה אמורה לסיים אותה. ביום שישי יצאה לחופשת שבת, ותיכננה לבלות עם חברה, שירן, מהיישוב שלומי, המשרת אף הוא בצה"ל. דקות לאחר ששבה מן הבסיס עוד הספיקה להתקשר לרריו ולמסור ד"ש חם לחברה. לרברי בני משפחתה, היא יצאה במכונית הפורנטאק המשפחתית בשעות הערב, לבילוי עם החבר. סמוך לשעה 3 לפנות בוקר נפרדו השניים והיא יצאה לביתה. מסיבה שטרם הוכררה, סטתה לימור מהנתיב סמוך לבוסתן הגליל על כביש נהריה-עכו, והתנגשה בעץ שעמד בצידו הדרוך. המכונית התהפכה במקום ולימור נפצעה פצעים אנושים בראשה. כל נסיונות ההחייאה עלו בתוהו, ומותה נקבע במקום. עם היוודע דבר מותה, הגיעו לבית המשפחה

תמונות מהאלבום המשפחתי
"אהבה את החיים, אהבה לשמוח, אהבה את האנשים שסביבה.."

דברים שנאמרו על לימור בטקס יום הזכרון 1999

בבית הספר התיכון אורט דארסקי בו למדה

את הפרחים המיוחדים אוסף כנראה אלוהים אליו.

וכך הייתה לימור ברמי - פרח
בראשית ליבלובו. מין עירוב מיוחד
של פרח בר ופרח חממה. פרח חזק
בצבעים חמים, מושך עין ולב.

כשמך לימור, כך היית, בושם בטעם
מיוחד.

מלאת חיים, תמיד במרכז, תמיד
דוברת של אחרים.

סגורית ולא בשכר עם חוש צדק מפותח.

על ידך ובסביבתך אף רגע לא היה משעמם. דיבור בקצב של
רכבת דוהרת, תמיד כתובת לעזרה לחברות, תמיד ממהרת
מדיבור של אנרגיה. הכל עם נשמה, עם רוחב לב, עם חברות
טובה.

חבל על פרח שכזה, אוה, כמה חבל על פרח מיוחד,
על לימור שלנו...

(לקוח מאתר בית הספר)

במכתב ניחומים למשפחה כתב הרמטכ"ל אמנון ליפקין שחק:

"לימור תוארה על ידי מפקדותיה כחיילת בעלת מוטיבציה ונכונות לתרום במהלך שירותה הצבאי. היא היתה אהודה ומקובלת על מפקדותיה וחברותיה כאחת."

חברתה של לימור, שרית, כתבה לה:

"קשה לי לתאר את יופיך ואופייך כי משני הצדדים אין אחד מעלייך.

היה לך מבט שאותי הוא הקסים ולכן הבנתי מה הוא עושה לאחרים. ידעת לשמוע, לעזור ואם צריך עמדת מאחור.

בזכותך, לימור, קיבלתי בטחון. ביום שבו הלכת, השתנו החיים

הלכת ולא תשובי עוד, מדוע, אלוהים?".

גיסתה של לימור, חפציבה, הקדישה לה שיר:

לבי פצוע ונוטף טיפות כאב

אומרים שהזמן ירפא

ארבע שנים חלפו והכאב עדיין ישנו

קשה לימור לחשוב עלייך יקירה בזמן עבר

כי היית דור העתיד שלי, ואינך עוד

חלק מנשמתי שהשארתי כואבת ופצועה.

את לימור שרחקת מרכילות ולעגת לנו,

השארתי אותנו לרכל עלייך ולהעלות זכרונות

שמעלים חיוך על כל מעללייך.

רואים את פנייך היפות מחייכות אלינו מכל פינה

בבית של אמא, כל כך יפה שזה כואב

ואני רוצה עוד פעם לגעת, ללטף, לחבק...

ואת לא כאן.

אבל מעבר לזמן שיחלוף עוד ניפגש

ותקבליני בחיבוק חזק ואוהב

בינתיים, ילדה

נמשיך לאהוב ולהתגעגע...".

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

מרסל, אמה של לימור, מספרת שלימור הזכירה אותה בצעירותה
והקשר ביניהן היה קשר של חברות.

היא מוסיפה שבמהלך החופשה לימור סיפרה לה על חלום
שחלמה- "המון פרחים, שמלה לבנה והזמנות מעוטרות
זהב"... "חשבתי שהיא חלמה על חתונתה, רק מאוחר יותר הבנתי
שהיא חלמה על מותה"

שם, בעפר ותכלת
חלקת שלום ישנה
נומי פרח, נומי
נומי ילדה קטנה.

את החיים לקחו לך
הו, מלחמות קדושות
מלאכים בכו לך
בעיניים יבשות.

את חיוכך, תינוקת,
קברו באדמה
איך צומח שקט
מתוך המהומה.

מי שלחץ על הדק
דם את ליבו מכתים
במלחמות לצדק
גם ילדים מתים.

שם, בעפר ותכלת
חלקת שלום ישנה
נומי פרח, נומי
נומי ילדה קטנה.

בחלומך ברוח
חרוז למנגינה
נומי פרח, נומי
נומי ילדה קטנה.

צרויה להב

כשהגעתי לביתה של משפחת ברמי, זכיתי להיכנס לבית חם ואוהב,
בית מלא באור מן הילדים והנכדים.
מרסל, קיבלה אותי בזרועות פתוחות ואירוח חם.
הגעתי לבית שדמותה של לימור עוד נמצאת בו, בית שזוכר לעד,
מוצף בתמונות של לימור, ובזיכרונות ממנה.
היה מרגש לראות איך כולם בבית זוכרים את לימור, מדברים עליה,
וממשיכים הלאה כאילו היא עדיין חלק מחייהם.
מהכנת האלבום הזאת, למדתי על ההתמודדות עם השכול, על
החשיבות הרבה שנותנת המשפחה לזיכרון הנפטר, עד כמה חשוב לה
שיזכרו אותה, שידעו מי היתה.

יובל בניסטי